ACTUL III

Elevii continuă spectacolul în surdină, în față apare Fantoma Arlechin:

FANTOMA ARLECHIN:

Să știți că Poetul are dreptate în bună măsură,
Ascultați și dumneavoastră ce încurcătură:
După ce s-au convins că n-aveau absolut nicio șansă să răstoarne Puterea Demiurgică,
Nu mai avea niciun sens ca vrăjitoarele să insiste să-și țină congresul în Noaptea Valpurgică,
Nici vampirii n-au mai vrut să-și țină congresul în noaptea de Sfântul Andrei,
Când... știți și dumneavoastră, că toată lumea-i blesteamă și-i aleargă cu pelin, cu usturoi și cu mujdei,
Iar fantomele... de la fantome n-ai la ce să te aștepți...
pur și simplu au uitat să-și țină congresul în noaptea de Sânziene,
Atunci când se-ntâlnesc făpturile din cer cu cele pământene!...
Da, dar... congresele trebuie ținute! Și de asta s-au hotărât toate nălucile, așa, ca din senin,
Să țină toate congresele odată, aici, sub acest castel, în această noapte de Halloween!
Eeee, să le vezi pe vrăjitoare cum se tot machiază,
Și lungile țâțe atent le epilează,
Și tot caută haine prin coșciuge ude,
Și chicotesc isteric ca niște cadâne,
Mormăind în transă formule zălude
Și tot strâng puteri iasmele bătrâne.
N-a existat vreodată spectacol mai funebru,
Decât să vezi vrăjitoare albe ieșind din tronul negru,
Și apoi galopând pe mâțe să-mprăștie tenebre,
Cu gingiile lor albe și mațele lor negre,
Prin hrube mucegăite de te-apucă sila,
Unde sufletele chinuite de te-apucă mila,
Cu șuvoaie de lacrimi își spală mormântul,
Și fluvii de durere inundă Pământul.
Pentru vrăjitoare acesta e momentul
Să se-arunce-n valuri, s-oprească torentul,
Și toată puterea și toată magia lumii de sub Pământ
S-o strângă-n pălărie, c-o formulă magică și cu-n descânt!
Și de prin locuri blestemate, păzite de huidume,
Să strângă toate chinurile de dincolo de lume,
Și tainele tăcerii
Din beznele durerii!
Și apoi cu aripi largi de pânză,
Încălecând pe mâță,
Pleacă să caute osânză
De copil de tâță!
Pe mâțe negre încălecând,
Că văd pe timp de noapte,
După copii de țâț-adulmecând
Pornesc din Miazănoapte,
Cu buricu-ntre țâțe,
Chiuind isteric,
Și galopând pe mâțe,
Pier în întuneric.
Șișca ce zboară-n față

Ceva a mirosit,
Și vede-n jos prin ceață
Castelul bântuit.
O vrăjitoare se aude de undeva de deasupra scenei:

VRĂJITOARE:

Priviți, chiar sub acest castel este singura poartă de acces
Prin care se mai poate ajunge la congres!
Atenție! Aici și acum, toate tainele Pământului în vrăji o să le leg,
Și toate puterile întunericului o să le strâng într-un neg!

FANTOMA ARLECHIN:

Și iute se-nvârte și nesătulă soarbe
Magia puterilor oarbe!
Și ca un fulger negru pe bolta înstelată
Mătura-și strunește în loc foarte abil,
Își frânează cu greu mâța deșălată...

VRĂJITOARE:

Să ne oprim un pic, să ne oprim un pic, miroase a copil!
Miroase a copil, miroase a osânză de copil!

FANTOMA ARLECHIN:

Pe coada măturii i se așeaz-un corb,
Și calea i-o deschide-o mâță neagră,
Florile în muguri se resorb,
Să facă loc mirosului de varză acră.
Și frunzele copacilor vorbesc sau ceea ce s-o ascunde-n ele,
Se zbenguie-n țărână o turmă de iele,
Și mii de mâțe negre se-nghesuie pe-afară,
Dârdâind de frică ielele turbară!
Și din slăvi, mâța neagră, cu ochii mari și negri,
Trăsnește-n noaptea neagră, iar jos ajunge gri!
O vrăjitoare călare pe o mâță gri este coborâtă în sala mare. În decor se aude fâlfâind un stol de vrăjitoare!

FANTOMA ARLECHIN:

Și totuși, dacă toate mâțele-s negre,
Și au și mațe negre,
Și noaptea este neagră,
Și blana lor e neagră,
Și au și ochii negri,
Și colții lor sunt negri,
Și au privirea acră,
Oricum te-ar privi,
De ce în noaptea neagră
Vezi numai mâțe gri?
Pourquoi pendant la nuit,
Toutes les chats sont gri?
Poetul urcă din „Lumea Albastră”, vrăjitoarea adulmecă ceva:

VRĂJITOARE:

Dar ce miros e ăsta?
Ce miros frumos!
Ce miros frumos!
E miros de copil!
Miroase a copil!
Să ne oprim puțin, miroase a copil!...
O să opesc și-o să pătrund subtil...
Și-o să descopăr eu de unde miroare a copil!...
Vrăjitoarea se-ndreaptă spre poet, îl miroase, îl estimează, pare dezamăgită,

VRĂJITOARE:

Miroase a copil... miroase a copil...
Dar ăsta-i deja mare, nu mai e copil...
Nu e copil, nu, astea nu-s gesturi de sugari,
Văd că are papion, are și ochelari...
Ăsta-i poet! Ăsta-i poet! Ăsta-i precis poet, că numai poeții sunt așa hilari!

Și se comportă toată viața ca niște copii mari!
Vrăjitoarea îi vede apoi pe toți mascați, se relaxează, se-ndreaptă spre fetele costumate în vrăjitoare și se adresează natural:

VRĂJITOARE:

Să știți că și noi am venit tot pentru congres,
Știți cumva unde este poarta de acces?
Fetele sunt stupefiate!

FATĂ:

Doamna Directoare, a apărut o nebună care vrea să meargă la „Congresul vrăjitoarelor”!

POETUL:

Nu, nu, nu e nebună, ne, ne, ne... nu e nebună,
Numai niște mediocri pot crede o astfel de minciună!
Ei, acum vedeți de ce sunteți mediocri? Pentru că nu sunteți nici măcar în stare,
Să recunoașteți adevăratele vrăjitoare!

DIRECTORUL:

Poete, noi, mediocrii, nu putem recunoaște adevăratele vrăjitoare, pentru că suntem limitați, dar tu de unde știi?

POETUL:

Păi, voi nu vedeți că are mațele negre, cu reflexe gri?
Vrăjitoarea se-ntoarce și face un gest de plictiseală ca la o glumă proastă.
Toți râd însă ca la o glumă bună și se uită spre poet, iar acesta-i spune serios și foarte precis vrăjitoarei:...

POETUL:

Coborâți prin ușa albastră de acolo, până la al doilea nivel de la subsol,

Și când ajungeți, imediat la dreapta este punctul de control.
Elevii își îndreaptă privirea spre vrăjitoare să vadă ce face...
Vrăjitoarea se îndreaptă calm spre colțul zidului și și... dispare în zid!
Stupefacție!

BĂIEȚI:

Ce-a fost asta?
Cum a dispărut?
Unde a dispărut?
Ce regie,
Ce regie!
După câteva secunde, se stinge lumina, apar spoturi puternice de lumină albastră și violet, mister, zgomot ca cel făcut de un st ol mare de păsări amestecat cu zgomot de motociclete...
Se stinge iar lumina, se produce un vârtej,
se aprinde lumina, toate lucrurile sunt răvășite...
În zona albastră, de pe scenă, au mai rămas numai vampirii și fantomele, care-și continuă activitățile zilnice... (după ce vrăjitoarele au plecat la congres)

BĂIAT:

Ce-a fost cu vârtejul ăsta?
Privind prin fereastră, cineva încearcă o explicție:

BĂIAT:

Castelul fiind construit pe o stâncă, este posibil să apară astfel de curenți de aer...
Poetul neagă cu vehemență:

POETUL:

Nu e adevărat, nu e adevărat, ce e atât de greu de-nțeles?
E zgomotul vrăjitoarelor care-au coborât la congres!
Am verificat chiar eu, la al doilea subsol, chiar în capătul culoarelor,
Se ține „Congresul Vrăjitoarelor”!
Le-am văzut, erau toate foarte alarmate,
Că n-aveau voie în sala de congres înarmate.
Și erau obligate să-și lase negii la poartă,
Dar ele nici nu concepeau de negi să se se despartă!

DIRECTORUL:

Cum, Poete, vrăjitoarele sunt înarmate cu negi?
Poete, măcar acest mister aș vrea să ni-l dezlegi!
Știi, noi suntem mediocrii și cred că ne-nțelegi,
Că nu pricepem cum niște vrăjitoare s-ar putea-narma cu negi!

POETUL:

De la cine și cum își trag puterea vrăjitoarele, nu știu și nu-nțeleg,
Dar pentru fiecare baghetă magică pe care știe s-o strunească, vrăjitoarea-și pune pe nas un neg...
Dar să nu credeți că negii sunt doar, așa, niște butoane pe care să apeși,
A... nu! Negii sunt pentru vrăjitoare adevăratele surse de magie, de putere și de vârtej!
Chiar Inchiziția a demonstrat prin mii de anchete,
Că puterea negilor este folosită la mături și la baghete,
Pentru că vrăjitoarele au tot timpul ceva de măturat,
Dar măturile le folosesc și la zburat!
Să știți că oricât s-ar îndopa ea cu pelin și mătrăgună,
O vrăjitoare fără mătură nu poate zbura nici pân-la Lună,
Iar dacă n-are baghetă, nu poate stârni nici măcar o scârbă de furtună!
O vrăjitoare care n-are nici baghetă și nici mătură și nici negi pe nas, nu-i decât o biată babă nebună!
Directorul încearcă să le explice mai clar:

DIRECTORUL:

Voi înțelegeți copii?
Deci nu-n mătură, nu-n pălărie și nici chiar în bagheta magică,
Ci-n negii de pe nas stă toată puterea vrăjitoarelor și toată evoluția lor tragică!
Și vorbind cu elevii, arată, fals disprețuitor, spre fetele îmbrăcate-n vrăjitoare:
Deci indiferent cât v-ar amenința și cât ar da din clanță,
Nu vă speriați, pentru că o vrăjitoare fără negi pe nas,
n-are nicio putere și nicio prestanță.
Directorul se adresează fetelor vrăjitoare:

DIRECTORUL:

Iar... la voi, vrăjitoarelor, nu observ nic iun neg,
Despre puterile voastre ce-aș putea să-nțeleg?
Și-un singur neg, pentru-o vrăjitoare ca voi, ar fi fost un privilegiu...
Dar la ce puteam să ne așteptăm de la elevele acestui... așazis colegiu?
Poetul coboară în „Lumea Albastră". Cei de pe scenă nu mai vorbesc în versuri.
Directoarea găsește momentul potrivit să prezinte următorul număr din programul artistic pregătit din timp pentru acest spectacol.

DIRECTOAREA:

Atenție urmează baletul dovlecilor!
Iar apoi se adresează tuturor:
Puterea poate proveni și din cultură! Sper că nu negați faptul că elevele noastre au impus tradiția dovlecilor luminoși scobiți, (după un obicei adus din România din

